ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΑ Μ' ΑΓΑΠΗΣΗΣ

Τοῦ R. Browning

Θὰ μ' ἀγαπήσης ὅμως ! Ἐγὼ θὰ περιμένω
τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης σου ν' ἀνοίξῃ μιὰν αὐγή.
Τὸ μπουκετάκι ποῦ κρατᾶς ἐγὼ τῶχω δεμένο
μὲ λούλουδα ποὺ τἄσπειρα τὴν ἄνοιξι στὴ γῆ.

Τώρα θὰ σπείρω σπορικὰ ἀπ' τὴν δική μου τὴν καρδιὰ
μέσ' στὴν δική σου. Καὶ θὰ δῇς, ἂν ὄχι ὅλοι οἱ σπόροι,
μὰ θὰ φυτρώσουν μερικοί, νὰ γίνουν ἄνθη μ' εὐωδιὰ
ποὺ δὲν θὰ τὰ καταδεχτῇς σὰν πεισματάρα κόρη.

Μ' ἂν δὲν τὰ κόψῃς θὰ τὰ ἰδεῖς—ρημάδια τοῦ ἔρωτά μου,
λουλούδια ποὺ στοῦ τάφου μου τὴν πλάκα θὰ σκορπᾶς,
κι' ἀφοῦ τὰ ἰδῇς, θὰ ξεχαστοῦν καϋμοὶ καὶ βάσανά μου,
καὶ θ' ἀψηφῶ τὸν θάνατο γιατί θὰ μ' ἀγαπᾷς.

ΣΑΝ ΤΗΣ ΤΟΝ ΦΕΡΑΝΕ ΝΕΚΡΟ

Τοῦ Tennyson

Σὰν τῆς τὸν φέρανε νεκρὸ τὸν ὄμορφο πολεμιστή,
δὲν σκέβρωσε, δὲν ἔκλαψε, δὲν λιγοθύμησεν αὐτή,
κ' ἡ σκλάβες κρυφομίλησαν : Πρέπει νὰ ξεθυμάνῃ
μὲ κλάμματα καὶ μὲ φωνές, ἀλλιῶς θὲ νὰ πεθάνῃ.

Κ' ἡ μιὰ ἀρχινᾶ ποιήματα γιὰ τὸ νεκρὸ νὰ λέῃ,
γιὰ τὴ χαμένη νιότη του ἡ ἄλλη πικροκλαίει,
φίλο πιστὸ καὶ τίμιο ἐχτρὸ τὸι λέγει ἡ ἄλλη,
μὰ ἐκείνη δὲν ἐδάκρυζε κ' ἔσκυβε τὸ κεφάλι.

Σιγὰ-σιγὰ πλησίασε μιὰ σκλάβα τὸν νεκρὸ
καὶ τοῦ νεκροῦ ξεσκέπασε τὸ πρόσωπο τ' ὠχρό·
ἔβλεπε μὰ δὲν ἔβλεπε ἐκείνη ἡ κακομοίρα,
δὲν σκέβρωσε, δὲν ἔκλαψε, δὲν δάκρυσεν ἡ χήρα.

Γερόντισσα ἡ ντάντα της μιὰ συμφορὰ προβλέπει
κι' ἀφίνει τὸ παιδάκι του πάνω στὰ γόνατά της·
τώρα βροχὴ καλοκαιριοῦ τρέχουν τὰ δάκρυά της:
«Γιὰ σένα, ἀγόρι μου χρυσό, νὰ ζήσω ἀκόμα πρέπει.»

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) Μεταφράσεις **Δ. Στάη**

ΜΕΛΩΔΙΕΣ

Τοῦ Thomas Moore

Ἔλα ! γῦρε στὰ στήθεια μου, φτωχή μου ἐλαφίνα,
ποὺ τὸ κοπάδι σ' ἄφησε πίσω του πληγωμένη,
μὴ σκιάζεσαι κι' ἐδῶ θὰ βρῇς ὅτι ἔχασες, καϋμένη...

Ἔλα σιγὰ ! μὴ σκιάζεσαι καὶ σύννεφο κανένα
δὲ θ' ἀμαυρώσῃ τῆς χαρᾶς τ' ἀπάρθενό σου γέλοιο
κι' ὡς νὰ πεθάνῃς, δίπλα σου, σὰν ἄγρυπνο μαχαῖρι
θὰ παραστέκῃ μιὰ καρδιὰ κι' ἕνα ἀντρίκιο χέρι.

Ἔλα σὲ μὲ καὶ δὲ ζητῶ, δὲν προσπαθῶ νὰ βρῶ
κι' ἂν ἔχῃς ἔνοχη ψυχή, αὐτὸ δὲν μὲ τρομάζει·
ἕνα μοιάχα σκέπτομαι, κι' ἡ σκέψη αὐτὴ μὲ σφάζει
ὅποια κι' ἂν εἶσαι, εἶσαι σύ, ἡ κόρη ποὺ ἀγαπῶ.

Ὅπως καὶ πρῶτα ἤμουνα γιὰ σέα τ' ἀγγελοῦδι
κι' ἀχώριστοι περνούσαμε ἡμέρες εὐτυχίας
θέλω νὰ μείνω στὰ κρυφά, τ' ἀγγελικὸ τραγοῦδι
καὶ τώρα μέσα στὶς φρικτὲς ὧρες τῆς ἀγωνίας.

Μὲς στὴ φωτιὰ ἀκλόνητος πιστὰ θὰ σ' ἀκλουθήσω
κοὶ στοῦ κινδύνου τὶς στιγμὲς πρῶτος ἐγὼ μαζί σου,
ἄτρομος, τὸ κορμί μου ἀσπίδα θὰ σοῦ στήσω
κι' ἂς ξεψυχήσω... ἀρκεῖ μ' αὐτὸ νὰ σώσω τὴ ζωή σου.

Μετάφρ. **Τάκη Λιακέα**

τὸν τὸν κρότο. Πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, πρὶν ἡ Λευκὴ κυρία περιγράψῃ τὴν ὕπαρξή της, δέν εἶχα αὐτοὺς τοὺς τρόμους, μὰ τώρα τὸμολογῶ, νιώθω μιὰν ἀνείπωτη φρίκη».

«Μιὰν ἀνείπωτη φρίκη» λέει. Δὲν πρόκειται δὲ γιὰ μιὰ συνηθισμένη περιέργεια, οὔτε γιὰ τὴν ἀγωνιώδη προσμονὴ ποὺ νιώθουν οἱ μεμυημένοι ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισή του ἕνα πνεῦμα. Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ πιστεύει, πιστεύει σὰν τὸν Πασκάλ, στὰ πνεύματα καὶ στὶς ἐκδηλώσεις τους.

Κι' ἡ ἐντύπωση τοῦ τρόμου ποὺ ἔνιωσε κατὰ τὶς πρῶτες αὐτὲς συνεδριάσεις εἶταν μοιραῖο νὰ μείνῃ πάντα ζωηρὰ μέσα του καὶ νὰ νιώθῃ τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν μεταδόσῃ στοὺς ἄλλους.

Ὁ τρόμος του αὐτὸς πρὸς τὰ πνεύματα, τὸν ἔκανε νὰ γράψῃ τὰ περισσότερα «θρησκευτικά» του ποιήματα καὶ νάφιερώσῃ πολλοὺς στίχους σὲ ἔνδοξους νεκρούς, οὰν τὸν Σαίκσπηρ, τὸν Μολιέρο, τὸν Αἰσχύλο, γιὰ νὰ τοὺς καλοπιδοῇ...

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴ τῶν συνεδριάσεων μὲ τὸ «τραπεζάκι», παρατηροῦνται κι' ἄλλα φαινόμενα μυστικοπαθείας στὸν μεγάλον αὐτὸν ποιητή, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τἄκανε, μὲ τὴν κρίση του καὶ τὴ γνώση ποὺ εἰχε τοῦ γελοίου.

Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρουμε πὼς φωτογραφήθηκε σὲ διάφορες στάσεις ἐκστάσεως καὶ ἔγραψε κάτω ἀπ' τὶς φωτογραφίες, σοβαρώτατα: «Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἀκούοντας τὸν Θεό».

(Ἄρ.)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ἡ φιλαρέσκεια τοῦ Χάϋδν

Ὁ Χάϋδν κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτα νὰ συνθέσῃ τὰ μουσικά του ἔργα, ντυνότανε μὲ τὰ καλύτερα ροῦχα του, ξυριζότανε καὶ ἐκτένιζε ἐπιμελέστατα τὰ μαλλιά του. Ἔτσι, φρέσκος καὶ ντυμένος τῆς ὥρας, ἄνοιγε μιὰ μικροσκοπικὴ κασετίνα μέσα στὴν ὁποία ἐφύλαγε ἕνα πολυτελέστατο δακτυλίδι, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει δῶρο ὁ Αὐτοκράτωρ Φρειδερῖκος ὁ Β !

— Χωρὶς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι δὲν μπορῶ νὰ γράψω πεννιά, σκεπτότανε πάντοτε καὶ τόλεγε συχνὰ στοὺς φίλους του.

Φοροῦσε τὸ δαχτυλίδι καὶ καθότανε στὸ γραφεῖο του γεμάτος ὄρεξη γιὰ ἐργασία.

***

Ἡ φυσιολατρεία τοῦ Γκλοὺκ

Ἡ κυριώτερη μανία τοῦ Γκλοὺκ ἦταν ἡ ὡραῖες τοποθεσίες. Ὅταν ἐτύχαινε στοὺς περιπάτους του, ποὺ ἔκανε πολὺ συχνὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, νὰ συναντήσῃ κανένα ὡραῖο καὶ μαγευτικὸ τοπεῖο, καθότανε ὧρες καὶ τὸ κύτταζε ἐκστατικός.

Κάποτε σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, τόσο τὸν ἐγοήτευσε ἕνα τοπεῖο, κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, ὥστε παρήγγειλε νὰ τοῦ μεταφέρουν ἐκεῖ τὸ πιάνο του.

— Ποτέ μου δὲν ἐργάστηκα μὲ τόση εὐκολία καὶ εὐχαρίστηση, ἔλεγε, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο καλοκαῖρι κοντὰ στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ τοπεῖο...

***

Ὁ Γκουνὼ καὶ τὰ χαρτιὰ

Ὁ ἔνδοξος συνθέτης τοῦ «Φάουστ» διηγεῖται πὼς οἱ πιὸ ἐπιτυχημένες ἐμπνεύσεις τοῦ ἐρχόντουσαν στὸ νοῦ, μόνον ὅταν ἔπαιζε χαρτιά.

Στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του εἶχε μάθει ὅλα τὰ παιχνίδια τῶν χαρτιῶν, προτιμοῦσε δὲ πάντοτε τοῦ λασχενέ. Τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας τουτὶς περνοῦσε χαρτοπαίζοντας ἢ συχα μὲ τοὺς φίλους του, τελειώνοντας δὲ τὸ παιχνίδι, ἀπεσύρετο στὸ σπῆτι του πλήρης ἐμπνεύσεως γιὰ δημιουργία.

***

Ἡ τεμπελιὰ τοῦ Ροσσίνι

Ὁ Ροσσίνι ἦταν ὁ πιὸ τεμπέλης ἀπ' ὅλους τοὺς συναδέλφους του μουσικούς, καί, ἴσως... καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους...

Τὰ περισσότερα ἔργα του εἶνε γραμμένα στὸ κρεββάτι, στὸ ὁποῖο περνοῦσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας του.

Ἡ ἐνυγγὶ μάκατα τῆς «Gazza hadra» γράφτηκε πολὺ περίεργα :

Εἶχε φθάσει πιὰ ἡ ἡμέρα τῆς πρεμιέρας τοῦ μελοδράματος αὐτοῦ καὶ ὁ Ροσσίνι δὲν εἶχε γράψῃ οὔτε μιὰ νότα ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή του !... Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ἔξω φρενῶν, απεφάσισε νὰ καταφύγῃ στὴ βία : Πραγματικῶς λοιπὸν ἔκλεισε τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν Ροσσίνι, σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ ὑπερώου τοῦ θεάτρου, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τεσσάρων μηχανικῶν !. Ὁ Ροσσίνι θέλοντας καὶ μή, ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν εἰσαγωγή... τὴν ὁποία, κατόπιν πολλοῦ κόπου, κατάφερε νὰ ἔχῃ ἕτοιμη τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔτσι, μὲ μιὰ δοκιμή, ἡ παράσταση δόθηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναβολή !...

***

Ὁ Μπετόβεν καὶ ὁ περίπατος

Ὁ Μπετόβεν ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνῃ μ' εὐχαρίστηση στὸ σπῆτι του. Δὲν τὸν χωροῦσε τὸ δωμάτιό του. Μολις ξυπνοῦσε τὸ πωῒ, ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν πὼς νὰ ντυθῇ γρήγορα καὶ νὰ βγῇ ἔξω στοὺς δρόμους...

Εἶχε τόση μανία μὲ τὸν περίπατο, ὥστε δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ στὸν καιρό. Εἴτε ἔβρεχε, εἴτε χιόνιζε, ὁ Μπετόβεν ἔπρεπε νὰ βγῇ κάθε μέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα μεγάλο μοναχικὸ περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Μόνο ὅταν ἐργαζότανε, ἀναγκαζόταν νὰ μένῃ στὸ σπῆτι του, ἀλλὰ καὶ τότε ἦταν τόσο στενοχωρημένος ἀπὸ τὴ τὴν κλεισοῦρα, ὥστε ἔγραφε καὶ μούγκριζε μὲ τέτοιο ἀπαίσιο τρόπο, ποὺ ἔτρεχαν πολλὲς φορὲς οἱ γειτόνοι του, γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως εἶνε ἄρρωστος...

***

Ὁ Μασκάνι καὶ τὰ ὡρολόγια

Ὁ περίφημος συνθέτης τῆς «Καβαλερίας Ρουστικάνας» Μασκάνι, ἦταν γεμάτος ἰδιοτροπίες. Ἔβγαινε στοὺς δρόμους πότε χωρὶς καπέλλο, πότε μὲ κανένα σκοῦφο παράξενο, πότε ἀχτένιστος καὶ πότε χτενισμένος ! Τὸ ντύσιμό του ἦταν περίεργο καὶ πολύχρωμο, ἄλλο χρῶμα σακκάκι, ἄλλο γιλέκο καὶ ἄλλο παντελόνι...

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες μανίες ποὺ τὸν εἶχαν κυριαρχήσει ἦταν ἡ μανία νὰ μαζεύῃ παλιὰ ὡρολόγια. Ἐφοροῦσε ἐπάνω του τέσσερες καδένες μὲ τέσσερα ὡρολόγια !... Ἕνα χρυσό, ἕνα ἀσημένιο, ἕνα νικέλινο καὶ ἕνα μικρὸ ἀπὸ φίλντισι !...